

Jak reagovat na severokorejský jaderný test

Ni nationalinterest.org/feature/how-respond-north-korean-nuclear-test-206084

6. ledna 2023

Severokorejský vůdce Kim Čong-un oslavil nový rok ostrým projevem vojenské síly neomylně zaměřené na Spojené státy, Jižní Koreu a Japonsko. Na konci roku na plénu Korejské strany pracujících Kim slíbil, že „exponenciálně zvýší“ výrobu jaderných zbraní spolu s vývojem „dalšího nového systému mezikontinentálních balistických střel (ICBM). Severokorejská státní média přinesla fotografie Kima a jeho dcery, jak se procházejí po řadách raket středního doletu a mobilních transportérů, zbraní, které mohou zasáhnout japonské a americké základny tam a na Guamu. A rok byl zakončen zkouškou nového vícenásobného raketometu schopného jaderného odpalování, určeného k provádění taktických jaderných úderů proti Jižní Koreji.

Severokorejské narůstající crescendo testů raket a přípravy na brzký sedmý test jaderné hlavice znepokojily vlády regionu i Spojené státy. Někteří pozorovatelé líčí tyto starty jako politické divadlo, činy buď zlostného vzdoru, nebo zoufalé volání o pozornost a výzvu k jednání.

Testy a prohlášení Kima a jeho režimu však nepředstavují odklon od předchozích akcí. Spíše jde o pokračování dlouhotrvající snahy Severní Koreje o vlastní jaderné zbraně, které mohou přežít americký

úder, překonat stávající systémy protiraketové obrany a dosáhnout klíčových cílů v Jižní Koreji, Japonsku, západním Pacifiku a možná i na kontinentu. NÁS

Testovací program prováděný v posledních dvou letech odráží soubor cílů zbraňových systémů, které Kim stanovil v lednu 2021 na 8. kongresu Korejské strany pracujících. Kim ve svém projevu v Kongresu vyzval k vývoji mezikontinentálních balistických raket, raket odpalovaných z ponorek, miniaturizovaných jaderných zbraní, raket s více hlavicemi a řady dalších raketových nosičů a zbraňových systémů. Tento vojenský program byl prohlášen za nezbytný „dokud bude na této planetě imperialismus“.

Raketové a jaderné programy jsou jistě řízeny pocitem slabosti a zranitelnosti Severní Koreje. Ale jsou také projevem stále hluboce zakořeněného cíle znovusjednocení Korejského poloostrova pod severokorejským vedením. Současný agresivní postoj je částečně zaměřen na vražení klínů mezi jihokorejské obyvatelstvo a jeho bezpečnostního spojence.

„Severokorejci se celou dobu pokoušeli zastrašit Spojené státy, i když v různých dobách s různými cíli,“ poznamenal David Straub, bývalý vysoký úředník ministerstva zahraničí s rozsáhlými zkušenostmi v Koreji. Straub pokračuje:

Už dvě desetiletí, jak všichni víme, se Severokorejci snaží přimět Spojené státy a skrze nás i zbytek světa, aby je přijal jako stát s jadernými zbraněmi. Jinými slovy, zrušit sankce proti nim a jinak s nimi normalizovat vztahy, zatímco oni udržují a pokračují ve vývoji jaderných zbraní, a to ani ne pro odstrašení, než pro případné ovládnutí poloostrova. Jelikož se jim tento základní cíl dosud nepodařilo splnit, pokračují nyní ve snaze zastrašit USA ještě přímočařeji, aby nás unavily, vzdali a opustili Jižní Koreu.

V posledních letech se tento cíl stal v myslích severokorejského režimu snadněji dosažitelným. Sledovala ústup Spojených států z Afghánistánu, neúspěch v Iráku a Sýrii a dráždivě blízko ke stažení z Jižní Koreje pod vládou Trumpa.

Bidenova administrativa tento trend zvrátila a znovu se zavázala k ústřednímu postavení bezpečnostních aliancí s Jižní Koreou a Japonskem, podpořených návratem konzervativního vedení v Soulu. Ale v mysli Kima a jeho vysokých úředníků to může být jen dočasný stav. Severokorejské vedení musí být povzbuzeno výzvami bývalých amerických představitelů a dalších odborníků, aby formálně přijalo status Pchjongjangu jako státu s jadernými zbraněmi, což je klíčový cíl jeho diplomacie. A válka na Ukrajině postavila Čínu a Rusko na stranu Severní Koreje více než kdykoli jindy v posledních třech desetiletích.

Za těchto okolností jakékoli vyjednávání se Severní Koreou povede v nejlepším případě k dočasnému zmrazení jejích testů. A to by téměř jistě následovalo pouze po dokončení testů, které plní současné cíle režimu v oblasti vývoje raket a jaderných zbraní.

Washington by měl být vždy připraven nabídnout známou výměnu ověřitelné denuklearizace ve viditelných, i když rozfázovaných, krocích pro plné diplomatické uznání, mírovou smlouvu k ukončení korejské války a rozsáhlou ekonomickou angažovanost. Ale všechna jednání za tímto účelem zkolabovala ze stejného důvodu – prostě to není v zájmu Severní Koreje.

Zbývá jen jedna životaschopná odpověď, a to je ta, kterou Bidenova administrativa jasně sleduje s podporou Jižní Koreje a Japonska: strategii odstrašení a omezení, čerpající z poučení ze studené války.

Posilující odstrašení

Sedmý jaderný test Severní Koreje, doprovázený dalším pokrokem v raketové technologii, vyžaduje výrazné a eskalující posílení této strategie odstrašování. Zadržování, které obecně zahrnuje všechny formy sankcí a ekonomického tlaku, pravděpodobně nebude zesíleno, vzhledem k rozhodnutí Číny i Ruska účinně ukončit svou účast na sankčních opatřeních stanovených na základě rezolucí Rady bezpečnosti Organizace spojených národů.

Musíme se tedy spolehnout na odstrašení. A v mnoha ohledech je naše odstrašovací architektura v regionu nedostatečná. V praxi by to mělo přesvědčit našeho protivníka, že potenciální využití jeho jaderné schopnosti k útoku na Spojené státy nebo jejich spojence v krizi nebo v době války, nebo dokonce kinetické provokace bez války, by riskovalo jeho vlastní přežití. Není však jasné, že Kim a jeho generálové dospěli k tomuto rozsudku.

Existuje několik způsobů, jak může být odstrašování pro režim v Pchjongjangu mnohem přesvědčivější a dokonce zvýšit náklady na pokračující vývoj raketových a jaderných systémů na nepřijatelnou úroveň. Všechny zahrnují prokazatelné zpřísnění třístranné bezpečnostní spolupráce mezi Spojenými státy, Japonskem a Jižní Koreou, které by si získalo okamžitou pozornost nejen Pchjongjangu, ale i jeho podporovatelů v Pekingu a Moskvě.

Zaprvé jde o rozmístění amerických strategických prostředků v regionu, aby bylo možné sdělit připravenost provést odvetné údery v reakci na jakékoli použití jaderných zbraní Severní Koreou. Jedná se o dobře zavedené signalizační zařízení, které se obvykle provádí dočasným umístěním strategických letadel — například bombardérů B-2 a B-52 — na předsunutých základnách na Guamu. Ke stejnému cíli byl použit pohyb námořních sil, jako jsou bitevní skupiny nosičů.

Účinnější by však bylo trvalejší umístění systémů s dvojitou schopností v regionu. Ty by mohly zahrnovat útočné ponorky třídy Ohio, které v současnosti nejsou vybaveny jadernými zbraněmi. Mělo by se také uvažovat o předsunutém nasazení druhého letadlového letadla v Japonsku a také o umístění druhého taktického stíhacího křídla na letecké základně Misawa v severním Japonsku, které má kapacitu absorbovat další síly a leží v dosahu snadného úderu Severní Koreje.

Rozmístění amerických pozemních balistických systémů a systémů řízených střel je ještě robustnější volbou, i když možná poslední na žebříčku eskalace. Japonské rozhodnutí získat řízené střely Tomahawk za účelem vytvoření schopnosti úderu dlouhého doletu

splňuje některé ze stejných cílů. Aby však byla účinná, musela by být spojena ve faktické společné operační velení, které může čerpat z amerických průzkumných, sledovacích a dalších zpravodajských kapacit.

Zadruhé je seriózním způsobem přikročit k vytvoření kombinovaného trojstranného velení protivzdušné a protiraketové obrany. Nedávné trojstranné prohlášení vydané v Kambodži Spojenými státy, Japonskem a Jižní Koreou vyzvalo k výměně údajů o odpalech raket a dalších zpravodajských informací. V zásadě je to již možné a děje se to mezi Jižní Koreou a společným americko-japonským velením protivzdušné obrany na letecké základně v Jokotě. Trilaterální velení by spojilo americko-japonskou strukturu a koordinaci protiraketové obrany USA-Jižní Korea pod Velitelstvím kombinovaných sil. Společná cvičení za tímto účelem se již začala konat.

Třetím, a zdaleka nejambicióznějším, je vytvoření společných velení podobných NATO, která by zahrnovala jaderné síly, a to i ve společném uspořádání. To je krok, který může být mimo současný politický konsensus jak v Japonsku, tak v Jižní Koreji. Oživení rozšířených konzultačních dialogů o zastrašování mezi Spojenými státy a Jižní Koreou a Japonskem však nabízí rámec pro posun k mnohostrannému dialogu o jaderném plánování ve stylu NATO, který může určit konkrétní úkoly, které může každý spojenec plnit, aby pomohl Spojeným státům v dobách krize. To by mělo být doprovázeno pravidelnými schůzkami třístranné rozšířené koordinační skupiny pro odstrašování na úrovni vyšších úředníků.

Tyto kroky by vytvořily důvěryhodnost pro rozšířenou americkou záruku odstrašení, která v současnosti neexistuje. A učinilo by to silné prohlášení Severní Koreji – a jejím spojencům – o důsledcích jaderných hrozeb.

Tyto kroky ukážou, že mezinárodní společenství nikdy nepřijme Severní Koreu jako stát s jadernými zbraněmi.

Z dlouhodobého hlediska budou masivní investice rodiny Kimů do získání jaderných a raketových kapacit téměř úplnou ztrátou. Režim musí pochopit, že nemůže použít jaderné zbraně, aniž by si sám způsobil katastrofu, ani je nemůže použít k účinnému vydírání. Nehledě na to, jaderné zbraně jsou horší než zbytečné: nedokážou nakrmit jediného Severokorejce a ve skutečnosti jim vytáhnout jídlo z úst. Žádný režim není věčný a problémy Severní Koreje jsou zásadní, akutní a neřešitelné. S odhodláním a trochou štěstí bychom měli být schopni Severní Koreu odradit, dokud se situace nezmění k lepšímu.